

Kultūra skleidžiasi per kūrybą ir tarnavimą bendruomenei

Eglė Pavilonytė, 10 klasė

Mokytoja Kristina Stučienė, Palaimintojo Teofiliaus Matulionio gimnazija

Pirmasis mėgstamiausios roko grupės koncertas, po kurio kojos regis nesupranta žemės, senai perskaitytas romanas, kurio dar vis negali išmesti iš galvos, pirmą kartą aplankytas miestas, knibždantis kalbų, svetimų žmonių, tačiau jauties savas. Kad ir kaip interpretuojame savoką kultūra, nedrįstame ginčyti jos neaprepiamos reikšmės ir teigiamos įtakos mūsų būviui. Ir nors žavėtis jos vaisiais lengva, suprasti jos kitimą ir tai, kaip ji galų gale pasiekia mus, sudėtinga, o gal net neįmanoma. Tačiau suvokimas kainos šiandien mus supančios kalbų, meno, mokslo ir dar daugybės žmogaus išmonės produktų, kirbina nereto mintis.

Gera gyventi šalyje, kur tava saviraiška neribojama, kur tavo mintys gali lietis nebaudžiamos griežto režimo. Kultūra, kurią turime šiandien, išsilieja iš tos, kurią turėjome dešimtis, šimtus, tūkstančius metų atgal. Man, lietuvei, tai neabejotinai siejasi su savos, laisvos tautos atgavimu. Didelį indėlį čia idėjo kiekvieno mūsų radijo grotuvuose ne vieną dešimtį kartų grojusi grupė *Antis*. 1986 metai, festivalis *Lituanica*, galėtume tai laikyti neoficialia pradžia to, kas vėliau išaugo į *Roko maršą* ir *Dainuojančią revoliuciją*, kurioje atliekama muzika skelbė laisvės idėjas, stiprino jos trokštančiųjų valią ir viltį. Ši susikaupusi vienybė mums ir atnešė suverenitetą. O išlaisvinta tauta, milijonai išlaisvintų protų, idėjų, troškimų prisidėjo prie kultūros klestėjimo, kurį galime jausti šiandien. Kultūra, tai kūryba, o laisvė kūrybai - laisvė kultūrai.

O kas jei kurti nesugebu? Stebiu, kad tiek man, tiek aplink supantiems žmonėms, bendraamžiams, šis klausimas nuolat neduoda ramybės. Gebėjimas savo jausmus talpinti į meną, muziką, literatūrą žavi ir atėjus laikui rinktis gyvenimo kelią, apima nepilnavertiškumas, ar galiu prisidėti prie žmonijos gerovės plėtos be pripažinto talento? Ramina mintis, kad jaunystė, laiko gausa, teikia įvairių progų save realizuoti, viena jų - tarnystė tiems, kuriems paramos trūksta labiausiai. Individo geranoriškumas skatina pagalbai atsiduoti ištisas bendruomenes. Ir ko gero visai nesvarbu, tai piniginė auka, darbo valandos dėl nuskriaustųjų ar paprasčiausia informacijos sklaida, kad visuomenė nesibaidytų ištiesti ranką bėdos valandoje. Pradėti turime nuo savęs. Juk savanorystės plėtra mūsų visuomenėje - savotiška kultūros grandinė. Jei išmoksime dirbti vienas dėl kito, išmoksime ir apsieiti be tuščių konfliktų, įgysime daugiau savivertės.

Išvada paprasta - kurti meną, taiką, lygias galimybes, tai kurti sąlygas savoms ir dar dešimtims kartų tapti vis labiau pažengusioms. Drąsa tą pradėti šiandien, įkvėps šimtus prisijungti ryt.